

ona, neznanka. Razgaljena, vabeča, z nasmehom na ustnih. Razklenjene roke so vabile, motni blesk oči je prosil, ustna so šepetala neslišne besede. Ne da bi pomišljal, se je vzpel bolnik kvišku. Na oknu stoječ se je ozrl za trenotek navzgor. Mračilo se je, nebo je bleščalo v rdečkasti barvi, kakor razbeljeno jeklo je žarelo obsuto z bakrenim prahom polprosojne megle. Navzdol se je ozrl bolnik: videl je množico, ki se je prerivala naprej, hlastno in naglo, čul je trobenje avtomobilov, peketanje in hrskanje konj . . . Za trenotek ga je zamamil sveži, rezki zrak. Ko pa je vpri svoj pogled predse, je videl, kako se mu bliža neznanka, z razklenjenimi rokami, z neslišno šepetajočim smehljajem.

„Razumem te!“ ji je povedal z očmi, v duši mu je bilo lahko in nežno; nato pa je dvignil svoji roki in zakričal svečano, kakor vsemu svetu:

„Sovraštvo ulici, zaničevanje življenju!“ In že se je sklonil, nagnil se globoko v objem neznanke. Že se je dotaknila roka roke, telo telesa — tedaj pa je začul nenaden, oduren grohot spačenih lic, opazil skrito zlobo oči in gladko ostudnost telesa, ki se je odmikalo . . .

Anton Debeljak:

V srpanu.

Kosec, le poj in neviht se ne boj,
 ko bliski črni — lastavice —
 sršijo skozi srebrni dan.
 Kmet, kak lep je ta hleb rumeni
 v zatoka peči ognjeni:
 pšenica se boka brezmejna, visoka,
 zoreča, šumeča, ko skorja dišeča.
 Ženjica, čez dva dni, čez tri
 boš žela in pela vesela,
 ko se srp lunin docela zostril.

